

Антонич Богдан-Ігор Васильович 1909—1937

Біографія

Богдан-Ігор Антонич (5 жовтня 1909 — 6 липня 1937) — український поет, прозаїк.

Через офіційну заборону ширше знаний лише з середини 1960-х; справив значний вплив на сучасну українську поезику; філософська лірика, релігійні, космічні мотиви, відгомін лемківського фольклору і поганської символіки; впливи Омара Хайяма, В. Вітмена, Г. де Аннунціо.

Місце народження: село Новиця Горлицького повіту

Місце смерті: м. Львів

Богдан Ігор Антонич народився в Новиці Горлицького повіту, в родині священника. Справжнє прізвище батька було Василь Кіт; родина змінила прізвище перед народженням Ігоря. Початкову освіту здобував Антонич дома, під наглядом приватної вчительки, а гімназію закінчив у Сяноці. Антонич почав писати вірші ще дитиною. Він продовжував писати їх в середній школі, але тому, що школа була польська і що він перебував тоді майже виключно в польському оточенні, його юнацькі твори були написані по-польськи. Восени 1928 року Антонич переїхав до Львова і вступив до Львівського університету. Цей етап його життя мав вирішальне значення для розвитку його творчої особистості. Бо хоч університет був польський, велика частина його студентів складалася з українських інтелігентів. Вони заохочували молодого поета писати по-українському і помагали вивчити українську літературну мову. Перші свої українські вірші він читав у колі студентів-українців. Антонич пристрасно включився в літературне та громадське життя столиці Західної України і наполегливо почав вивчати нюанси української мови, вчитуючись не тільки в словники та граматично-лінгвістичні підручники, але також у твори поетів Радянської України. Перший свій вірш поет опублікував 1931 року у пластовому журналі «Вогні». Потім він містив поезії в багатьох періодичних виданнях. Незважаючи на велику поетичну творчість і трудний процес засвоєння літературної мови, поет все-таки знаходив час на працю в інших жанрах та на публіцистику. Він виступав з доповідями про українську та чужу літератури; робив переклади; писав етапі та рецензії; на сторінках преси, під псевдонімом Зоїл, сперечався про політичні та громадські справи; публікував сатиричні фейлетони та пародії, що в них виявив гостру дотепність; у «Дажбозі» вів літературну хроніку. Крім того, він пробував своїх сил у прозі та драматургії. Залишилася незакінчена новеля «Три мандоліни» та великий фрагмент повісти, що мала називатися «На другому березі». Він склав лібретто до опери «Довбуш», що її мав написати Антін Рудницький. Треба згадати і редакторську діяльність Антонича: він деякий час редагував журнал «Дажбог» і також, з Володимиром Гаврилюком, журнал «Карби». Антонич також малював, грав на скрипці і komponував музику, навіть мріяв бути композитором. Ці галузі мистецтва, особливо малярство, дуже сильно вплинули на його лірику. Помер Антонич на двадцять восьмому році життя. Запалення сліпої кишки привело до дуже тяжкого запалення олегочної, що його все-таки лікарям вдалося перебороти. Але як поет уже видужував, перевтомлене довгою і високою гарячкою серце не витримало.

Твори

Автобіографія
Зелена Євангелія
Книга Лева
На другому березі (незакінчений роман)
Привітання життя
Пісня про незнищенність матерії
Ротації
Три перстені
переклади з Р.М. Рільке

Постійна адреса: http://ukrlit.org/antonych_bohdan_igor_vasyliovych